

De gave

Heks & Tovenaar 2

James Patterson
& Ned Rust

De gave

Vertaald door Richard Kruis

SAGA Egmont

De gave

Vertaald door Richard Kruis

Originele titel *The Gift*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk november 2024

Copyright © 2024 James Patterson & Ned Rust en SAGA Egmont

NUR 280

ISBN: 9788727187266 (POD paperback)

ISBN: 9788727187259 (e-book)

ISBN: 9788728350195 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Sinds Whit en Wisty Allgood in het midden van de nacht zijn weggehaald bij hun familie, proberen de soldaten van de Nieuwe Orde de twee tieners terecht te stellen vanwege hun duistere krachten. Maar deze heks en tovenaars laten zich niet zomaar een kopje kleiner maken en vechten terug. De boosaardige leider van de Nieuwe Orde heeft nog slechts één ding nodig om de hele wereld in zijn macht te krijgen: de magische gave van Whit en Wisty. En hij zal niet stoppen voor hij deze in handen heeft.

Voor Jack, die me aan de gang kreeg nadat ik hem aan de gang had gekregen.

– *J.P.*

Voor Ruth, omdat ze altijd op de juiste momenten lacht.

– *N.R.*

BOEK EEN

Het meisje met de gave

1

WHIT

Luister. We hebben weinig tijd.

Mijn naam is Whit Allgood. Waarschijnlijk heb je over mij en mijn zus Wisty gehoord, en over de idiote dingen die gebeurd zijn, maar waar het om gaat is dat het allemaal nog veel erger is dan je denkt.

Neem van mij maar aan dat dit de slechtste tijden zijn en dat de goede tijden weinig meer zijn dan een vage herinnering. En niemand lijkt door te hebben wat er aan de hand is. Jij misschien?

Heb jij het door?

Stel je voor dat de dingen waar je het allermeest van houdt – en die je waarschijnlijk als vanzelfsprekend ziet – opeens verboden zijn. Je boeken, muziek, films, kunst... allemaal weg. Verbrand. Dat is het leven onder de Nieuwe Orde, de zogenaamde regering die deze wereld heeft overgenomen. We zullen met alles wat we in ons hebben moeten vechten tegen dat

brutale totalitaire bewind en voor de vrijheid die ons nog rest. Zelfs onze verbeeldingskracht loopt gevaar. Stel je een overheid voor die de fantasie wil vernietigen. Dat is onmenselijk.

En het is dat bewind dat óns criminelen noemt.

Ongelogen. Wisty en ik zijn de misdadigers in het treurige propagandastuk dat de Nieuwe Orde op de planken brengt. Onze misdaden? Dat we de moed hebben zelf te denken en creatief durven zijn... O, en dat we de 'verboden zwarte kunsten' – de magie – praktiseren.

Je kunt me niet volgen? Sta me een korte uitleg toe.

Niet lang geleden drongen soldaten midden in de nacht ons huis binnen. Wisty en ik werden bruut van onze ouders gescheiden en in een gevangenis gegooid – een vernietigingskamp voor kinderen. Waarom?

We werden beschuldigd van hekserij.

Het verbazingwekkende is dat de Nieuwe Orde daarin gelijk bleek te hebben: we wisten dat toen nog niet, maar Wisty en ik beschikken over krachten. Magische krachten. En nu staan we op het punt om samen met onze ouders publiekelijk te worden geëxecuteerd.

Die macabere gebeurtenis heeft nog niet plaatsgevonden maar zal ten uitvoer worden gebracht. Ik beloof dat de lezer die hunkert naar spanning, avontuur en bloedvergieten iets heeft om naar uit te kijken. Je krijgt waar je op hoopt als je deel uitmaakt van de gehersenspoelde 'burgerij' van ons land.

Maar als je behoort tot de enkelingen die aan de greep van de Nieuwe Orde wisten te ontkomen, móét je het verhaal van Wisty en mij horen. En het verhaal van het verzet. Opdat er na ons gedwongen afscheid nog iemand zal zijn die de boodschap verspreidt en de goede strijd voortzet.

Daarom beginnen we het verhaal met een andere openbare executie: een trieste en onfortuinlijke gebeurtenis, een ongeluk. Gegoten in een term die ik helemaal niet graag gebruik: een tragedie.

WHIT

Zo goed als mijn geschokte geheugen het kan reproduceren is dit wat er is gebeurd.

Ik herinner me dat ik me radelozer en eenzamer voelde dan ooit toen ik door de straten trok van deze grijze, drukke en doodse stad. *Waar is mijn zus? Waar zijn de anderen van het verzet?* Ik bleef die woorden denken of misschien zelfs prevelen als een gestoorde dakloze.

De Nieuwe Orde heeft deze ooit zo prachtige stad al onherkenbaarheid verminkt. De ontbinding lijkt er om zich heen te grijpen als in een opgezwollen lijk vol geestloze maden. Het verstikkende laaghangende wolkendek, de nietszeggende gebouwen – zelfs de gezichten van de jachtige mensen die me omspoelen – zijn even kleur- en zielloos als de betontegels onder mijn voeten.

Ik weet dat de inwoners doeltreffend door de Nieuwe Orde zijn geheersenspoeld, maar deze burgers lijken iets te monddood en te geketend aan het propagandamateriaal dat ze als gebedenboeken in hun handen klemmen.

Mijn oog valt op een in vette letters gestelde krantenkop:
EXECUTIE .

Dan lichten boven de boulevard de reusachtige videoschermen op en alles wordt me duidelijk. Alle voetgangers houden hun pas in en iedereen kijkt omhoog alsof er plotseling een knalblauwe maan aan de hemel is verschenen.

De videoschermen tonen een van de tengere gevangene met een kap over het hoofd, knielend op een felverlicht podium.

‘Wisteria Allgood,’ schalt een stem die door merg en been gaat, ‘beken je het aanwenden van de zwarte kunsten ter ondermijning van alles wat in onze samenleving goed en fatsoenlijk is?’

Dit kan niet waar zijn. Mijn hart bonkt in mijn keel. *Wisty?* Zei die stem daarnet echt Wisteria Allgood? Mijn zus bevindt zich op een schavot?

Ik grijp een man die met open mond naar het scherm tuurt bij de revers van zijn grijze overjas. ‘Vertel op! Waar vindt die executie plaats?’

‘Op het Plein van Justitie.’ Hij staat geërgerd met zijn ogen te knippen alsof ik hem uit een diepe slaap heb gewekt. ‘Waar anders?’

‘Plein van Justitie? Waar is dat?’ vraag ik dwingend terwijl ik hem bij zijn nek pak. Ik ben er klaar voor de man tegen de grond te slaan als het moet.

‘Onder de boog van de overwinning – daarginds,’ hijgt hij. Hij wijst naar een boulevard links van mij. ‘Laat me los! Anders roep ik de politie!’

Ik geef de man een duw en ren in de richting van een kolossale triomfboog ongeveer achthonderd meter verderop.

‘Hé! Jij daar!’ roept hij me na. ‘Ik ken jouw gezicht toch ergens van?’

Zeker herkent hij mijn gezicht. Zoals iedereen mijn gezicht zou herkennen die de moeite zou nemen criminelen in zijn midden op te merken.

Maar zijn medeburgers kunnen hun ogen niet van de schermen afhouden. Ze hebben een onverzadigbare behoefte aan boosaardige geruchten en aan elke smakeloze vorm van dood en verderf.

Zelfs als de onterecht veroordeelden gewoon maar kinderen zijn. Kinderen.

Ik hoor het rumoer in de verte. Het geluid van de dorst – naar ‘gerechtigheid’, naar bloed.

Ik dring snel door de erbarmelijke massa lemmingen heen. *Ik zal het niet toelaten dat mijn zus me wordt afgenomen.* Niet zonder slag of stoot in elk geval.

Ik dring verder door de menigte en zie... *Is dat mijn zus op dat schavot?* Ze heeft een kap over haar hoofd, is helemaal in het zwart gekleed, maar ze staat nu rechtop. Trots. Moedig als altijd.

Een man – als je hem een man wilt noemen – staat bij haar op het platform. Hij leunt op een kromme stok. De straffe wind die is opgestoken lijkt vreemd genoeg geen vat te hebben op de stof van zijn zwarte kostuum. Zijn hoekige gezicht gloeit van voldoening, alsof hij net een enorme sorbet heeft verorberd.

Ik ken hem; ik veracht hem. De Ene die de Ene is. Het is verre van uitgesloten dat hij het kwaadaardigste individu in de geschiedenis van de mensheid is.

Resten er nog minuten of seconden voor deze afgrijselijke executie? Ik weet het niet.

Ik duw mensen opzij en baan mij een weg door de opeengepakte menigte. Ik zie zwaarbewapende soldaten die iedereen van het platform weghouden. Als ik een van hen kan neerslaan en zijn wapen kan ontfutselen...

Ik kijk omhoog naar het schavot en zie de Ene die dreigend voor mijn zus met zijn noestige zwarte stok staat te zwaaien. Hij lijkt zich te wentelen in de absolute triomf.

‘Nee!’ gil ik, maar mijn stem gaat verloren in het geraas van de massa. Iedereen weet wat er staat te gebeuren. Ik weet het ook. Ik zie alleen niet hoe ik het kan voorkomen. Er moet een manier zijn.

‘Nee!’ schreeuw ik. ‘Dat kun je niet doen! Dat is regelrechte moord!’

Er volgt een flits – niet van licht maar eerder van duisternis – en weg is ze. Wisty. Mijn zus. Mijn beste maatje.

Mijn kleine zus is dood.